

Mijn verhaal

Laat mij bij het begin beginnen. Het geloof in God heb ik van huis uit mee gekregen, een Rooms Katholiek gezin wonende in Bolsward. Het begon met de doop, in de eerste klas van de lagere school mijn eerste communie gedaan en in de zesde klas de plechtige communie. Met mijn veertiende, het vormsel toegediend gekregen door de Bisschop. Dit alles in de R.K.-kerk in Bolsward. De indrukken, belevenissen van mijn eerste communie heeft, denk ik, achteraf gezien, al mijn geloofsbeleving bepaald in mijn verdere leven. De hele lagereschooltijd gingen we iedere morgen met de kinderen van de buurt eerst naar de Mis. Na de Mis vlug naar huis om brood te eten en dan vlug naar school. Als het eens regende, dan hoefden wij thuis niet beslist naar de kerk, maar dan stonden de kinderen van de buurt wel op ons raam te kloppen en dan gingen we toch wel mee. Ook iedere zondag gingen we naar de kerk. Wanneer een van mijn vrienden morgens niet was geweest, dan moest hij middags wel naar de vesperdienst, wat wij het Lof noemden, dan ging ik gewoon mee. Toen ik wat ouder werd, ging ik het liefst met mijn vader naar de gezongen Hoogmis. Daar deed dan het koor aan mee en mocht ik de gregoriaanse en Latijnse gezangen graag meezingen.

Rond mijn zeventiende levensjaar verhuisden we naar Sneek en ging ik daar naar de R.K.-kerk. In die jaren (stappersjaren) was ik de weekends meestal bij mijn vrienden in Bolsward. Dan bezocht ik zaterdagavond eerst daar de kerkdienst om daarna met elkaar te gaan stappen. Soms kwam ik er in het weekeind niet aan toe om de kerk te bezoeken. Dan ging ik op dinsdagavond naar de avondviering in Sneek. Hier en daar zaten wat kerkgangers verspreid in de banken. Heerlijk zat ik daar dan te rusten, je kan het een vorm van mediteren noemen. In mijn verkeringstijd maakte ik kennis met de Hervormde kerk, doordat mijn vriendin van Hervormde huize was. Dat was eerst wennen, maar er werd veel gezongen en ik mag graag zingen, dus daar voelde ik mij redelijk gauw thuis. Als ik op zondagmorgen naar de kerk was geweest en daarna naar mijn vriendin ging dan werd er van mij wel verwacht dat ik middags ook meeding naar de Hervormde dienst. Nu was dat voor mij nooit een punt, ik ging rustig nog een keer. Na drie jaar verkering hadden wij het besluit genomen om te gaan trouwen. Zowel de dominee als de pastoor gaven ons het advies om voor één kerkrichting te kiezen.

In Tjerkwerd, waar we kwamen te wonen, stond een Hervormde kerk; toen ben ik met mijn vrouw over gegaan naar de Hervormde kerk. Hier wonen we nu 44 jaar en ik heb mij bijna vanaf het begin ook betrokken gevoeld bij de Hervormde kerk. Vele jaren zat ik in de kerkenraad, eerst als diaken en later als ouderling en deed mee aan verschillende activiteiten. In 1987 kwam het Gereformeerde kerkje te koop in Tjerkwerd. Dat hebben we kunnen kopen en wonen er al nu alweer zo'n 32 jaar. Een dorpsbewoner zei eens tegen mij: Joop, jij bent het toppunt van oecumene. Hoezo vroeg ik? Toen kreeg ik als antwoord: jij bent van huis uit katholiek, overgegaan naar de Hervormde kerk en woont in een Gereformeerde kerk. Ik vond het wel een mooie opmerking en denk daar nog wel eens over na. Ook werd mij wel gevraagd, hoe ik die verandering van Katholiek naar Hervormd heb ervaren. Dan kan ik alleen maar zeggen, dat ik het voel als een stukje rijkdom. Van beide kanten heb van alles meegekregen. Ik voel mij thuis in de Hervormde kerk, nu PKN-kerk, maar ook altijd nog in de Katholieke kerk. Eigenlijk in iedere kerk waar het evangelie wordt gepredikt, waar dat ook is. In het jaar 1997 kwam een vroegere sportvriend op het idee om de Spaanse pelgrimsroute te lopen vanaf Sint-Jean-Pé-the-Port naar Santiago de Compostella en vroeg of ik met hem mee wilde. Ik stemde daarmee in. De grootste kathedralen tot aan de kleinste dorpskerken en kappellen bezochten we. Drie jaar later hebben we in Spanje de route Via de La Plata gelopen in twee etappes. Vanaf Sevilla naar Salamanca en het jaar daarop van Salamanca naar Santiago. In de binnenlanden, in de kleine dorpen, zat ik meestal na een dag lopen in de namiddag in de dorpskerk mijn dagboekje bij te werken. Na een lange dag lopen, gaf dat mij een welzalgige rust. Zo af en toe kwam er dan een dorpsbewoner in de kerk om er een kaars aan te steken en te bidden. Eens in de avonddienst, die ik bezocht in een dorpje waar we overnachten, kreeg ik tijdens de dienst de vredesgroet van een bejaarde man die van achteruit de kerk met zijn stok naar voren schuifelde en mij op de schouder

klopte en een hand gaf. Toen de man weer in de bank zat, ging de priester weer verder met de mis. Dat vergeet ik nooit meer, dat gebaar was mij op dat moment heel dierbaar. Weer een aantal jaren later heb ik samen met mijn vrouw en onze buurjongen, vanaf Sint Jacobiparochie naar Santiago gelopen in etappes. Verder ieder jaar wandelvakanties in verschillende landen. In ieder dorp of stad bezochten, en nu nog, bezoeken we kerken waar de deur van open is. Zoals in Ierland, waar we het West Dingle eiland omwandelden. In Kinsale troffen we een kerk aan van de orde Karmelieten. Het deed mij denken aan pater Titus Brandsma, die ook een Karmeliet was. In de kerk troffen we een beeltenis aan van Titus Brandsma met het mooie gedicht dat hij schreef in de gevangenis van Scheveningen. Zo overkwam ons hetzelfde in Dublin.

Bijna altijd steek ik dan een kaars op voor iemand, die wel een steuntje kan gebruiken. Iedere 1ste zaterdag van de maand loop ik een pelgrimsroute mee met een pelgrimsgroep. Onderhand bestaat de groep wel uit ongeveer 50 personen. Altijd beginnen we, na een bakje koffie te hebben gedronken, in de kerk met een korte viering. Onderweg doen we dan meestal nog een kerk aan en krijgen dan een uitleg over de historie van het gebouw. Zo doen we dat al jaren door heel Friesland. Zodoende heb ik al heel wat kerken betreden en bekeken. In de loop van de jaren zien we veel mensen de kerken verlaten, waarom denk ik dan? Natuurlijk kan ik verschillende redenen bedenken, dat kunnen en weten we allemaal. De meeste mensen hebben misschien wel een of andere aanvaring gehad met de kerk. Velen zijn misschien door de jaren heen teleurgesteld in de kerk of in God. Ook het kerkenwerk is en blijft mensenwerk en waar mensen werken worden (grove) fouten, gemaakt, dat zal altijd zo blijven. Mijn vader vertelde mij ook verhalen wat zij, een gezin met zestien kinderen, meemaakten met de kerk in de jaren dertig. Handelingen vanuit de kerk, die ook helemaal niet te rijmen vielen met hoe Jezus het heeft bedoeld. Maar altijd drukte hij mij op het hart door te zeggen: daarvoor gaan we niet naar kerk! Hij wilde daarmee zeggen, we gaan naar de kerk om het geloof in God, onze Hemelse Vader, de Hoop en het Vertrouwen in het evangelie van Jezus, die blijde boodschap van Vrede voor alle mensen!

Nee, zelf zou ik niet buiten de kerk kunnen. Een Kerkgebouw betekent voor mij veel meer dan alleen maar een stenen gebouw, het betekent voor mij het huis waar God woont. Het is voor mij altijd het huis van God gebleven. Ik vergelijk de kerk ook wel eens met een voetbalvereniging. Als je door de week de training mist, wordt je zondags niet opgesteld. In de kerk, bij God, ben je altijd welkom. Al heb je het te druk gehad om te trainen.

De zondagse H. Mis of Eredienst is voor mij, door al die bijna 65 jaar, ook altijd nog een leerschool. Iedere keer wordt er gelezen uit het oude testament en uit het nieuwe testament het evangelie van Jezus en daar wordt dan uitleg over gegeven, gepreekt. Heel jammer is het wanneer je als pelgrim onderweg bent, b.v. in Friesland, en de kerk wil bezoeken en deze bijna altijd gesloten is. In mijn beleving hoort een kerk altijd open te zijn. In deze tijd van 24 uren economie zijn supermarkten en hobby winkels etc. 365 dagen in het jaar open zelfs op 1ste Kerstdag kunnen ze het al niet laten. Dit is schril contrast met de kerk, die misschien maar een uur in de week open is voor de zondagse Eredienst. Wat zijn we, naar mijn gevoel arm geworden. Wat mij ook altijd aantrekt in de kerk is het kruis van Christus, ik heb daar altijd een zwak voor gehad. Onder dat kruis kan ik alles kwijt wat mij dwars zit en dat is vooral al het onmenselijke wat mensen elkaar aan kunnen doen. Als je de vredesboodschap van Jezus op je in laat werken, Hem in je hart sluit, dan betekent dat vrede voor je zelf en een vrede die je wilt uitdragen. Wat zouden we een prachtige wereld krijgen als we dat allemaal zouden kunnen. Dat gun ik onze jongeren, ons nageslacht zo graag.

Prachtige bouwwerken vind ik ze, die gigantische grote kathedralen. Hoe hebben ze het in die tijd voor elkaar gekregen, tot aan de eenvoudige dorpskerken in al hun eenvoud. Als ik in zo'n grote kathedraal stond met al die rijkdom, pracht en praal etc., dan had ik ook wel eens het gevoel van: past dit nu bij Jezus? Het heet dan, dat ze gebouwd zijn tot Gods Lof en Ere, maar misschien waren het in die tijd ook wel prestigekwesties, in de geest van de een moest nog groter en mooier worden dan de ander. Ik weet het niet; wat ik wel weet is, dat de ongeletterde in die tijd de Bijbel kon aflezen

aan de Bijbelse taferelen in de gebrandschilderde ramen, de muur- en plafondschilderingen en schilderijen, het beeld en houtsnijwerk en noem verder maar op, net als een prentenbijbel. Maar het allermooiste en belangrijkste blijft, wanneer in diezelfde kerken mensen staan die ja zeggen tegen God bij U wil ik horen. Ik heb er het volste vertrouwen in dat mensen, ik geloof dan ook in de jongeren, de kerk weer zullen vinden. Ook geloof ik, dat God nooit het werk wat hij eens is begonnen, met ons mensen, verloren laat gaan! Zijn opdracht 'Heb elkander Lief' in plaats van 'haat tegen haat' zal eens overwinnen is mijn volle overtuiging.

Joop Nota